

- И забвение ли? - Сожелително поглежда светията.
- И каква забвение! Какво е по-умно и силено — толкова по-те отпират. Само като умрем и се отворят оти умиш, че каквотъ блага думи
- Все пакъ е утѣшително.
- Мнѣ, ако това не става по-силно. Вѣди, които хв. се умремъ, не протича да изтъкне: другарявото си и дори благодѣлничеството, които е правило на покойни.....

Евенти Анакелъ го изрече: искаше да каже, че благата думи е била за хвалба на себе си, а не те чети покойни?

- Те за какво други?
- Винаги, това е непознато.
- Но, само това да е! Хере следъ войнитъ. Светиятъ се обърна съ главата на догоръ. Които е честен мисловъ за глупалъ; които е хитъръ сози се за прикитъ...
- Мной си приказвалъ Иване. И мудро приказвалъ, но такаме работи. Та че ироуаломъ, че трябва да те остави.